¡CREBAR AS LIRAS!
1881

Por sobre a barafunda
de escarnios e pauliñas
que as cántigas dos servos
por onde quer suscitan,
espaventada, atóneta,
a virxe Poesía
clamou desalentada:
"¡Vates, crebade as liras!"

¡Crebar as liras,
cando se fai temer aínda
a maza de Xan Dente
por vara de xusticia!
¡Cando nos nosos Códigos
non val dun home a vida
os sete vis escudos
en que a tasou Molina!

¡Calar!... ¡Que non se escoite
o patuxar das vítimas
no mar de inxofre e sangue
da escravitú caídas!
¡Calar!... ¡i as maus cravadas,
i a túnica cinguida,
i a tolerancia abaixo
i a intolerancia arriba!

Non. Feita está a pormesa
i é menester cumprila.
A patria morre. ¡Malia
o fillo que a non mira!
¡E malia quen lle negue
por tedio ou covardía,
os himnos que a amortaxen,
o sangue que a redima!

Crebar as liras diante
da libertá que espira
baixo a gadoupa férrea
do dogma que asesina!...
¡Inda goberna Claudio!
¡Inda Seiano priva!
¡Inda os proscritos choran
e trunfa Mesalina!

¡Non a crebés, poetas!

Templaina en ódeo, en ira,
hastra que dela saian
as explosiós das minas;
hastra que cada nota
com' onha espada fira,
com' on andacio varra
as vellas tegonías.

Gustoso esnaquizara
e resinado a miña,
si neso do meu pobo
a sorte consistira;
mais, mentras orfo e triste
os meus consolos pida,
crebala... ¡na túa testa
tan sólo-tiranía!